

[Arnfast.]

Vi må altså opfordre regeringen til snarest muligt at finde sine egne ben, også af hensyn til den folkeafstemning, som måske bliver resultatet. Så ved man, hvor det store parti er, og hvor vi andre mere eller mindre helhjertede partier stiller os. Der skal ikke være nogen tvivl om os; vi mener fortsat, at vi skal tilgode den kommende generation og den kommende industri ved at sikre bedst muligt en kraft, der ikke er afhængig af, om Saudi-Arabien vil gå sammen med de andre olieleverandører.

Wilhelm (VS):

For VS' skyld havde man såmænd ikke behøvet at søge disse yderligere oplysninger, som man besluttede i sommer. Vi mener, at denne problematik på alle de væsentlige områder var tilstrækkelig belyst, og at grundlaget var tilstrækkelig solidt til, at man på det grundlag kunne beslutte sig for afvisningen.

Men det er da ikke det samme som at sige, at der ikke er sket noget i mellemtiden, og jeg synes nok, det er interessant, nu da de konservative kommer med forslaget, bare kort at resumere: hvad er så det egentlig, der har suppleret de oplysninger i den tid, der er gået, siden regeringen – med tilslutning fra nogle partier i hvert fald – i sommer besluttede, at der var ting, der skulle oplyses yderligere? Der er sket det, at der simpelt hen ikke er gået en uge, uden at der er kommet nye argumenter på så at sige alle områderne.

Der er kommet nye argumenter til belysning af, hvorvidt det var rigtigt, at det var en tvungende nødvendighed at etablere sig med a-kraft. Der er kommet nye argumenter omkring de alternative muligheder. Der er kommet nye argumenter og oplysninger og facts omkring driftssikkerheden af de bestående a-værker. Der er kommet nye argumenter omkring ulykkesfrekvenserne, de gamle tal har måttet revideres. Der er kommet nye argumenter omkring forsyningssikkerheden, udsigten til overhovedet at få uran i midten af 1980'erne, i slutningen af 1980'erne, i begyndelsen af 1990'erne. Der er kommet nye argumenter omkring a-kraftens økonomiske konkurrencedygtighed. Der er kommet nye argumenter omkring den fortsatte økonomiske konsekvens. Der er kommet nye argumenter omkring affaldsproblemerne. Og der er kommet nye argumenter omkring den

struktur, som a-kraftens indførelse ville påtvinge os i retning af centralisering på en lang række andre måder end bare energiforsyningen.

Sammenfattende om alle disse nye argumenter, som er raslet ind hver eneste uge, siden den beslutning om udsættelsen blev truffet i sommer, kan det siges, at hvert eneste af disse argumenter entydigt går i retning af at svække tilhængerne af a-kraften, at svække argumentationen for a-kraften, og lige så entydigt går i retning af at styrke modstanden mod a-kraften.

Det undrer ikke mig, at hr. Ninn-Hansen i denne malstrøm af nye oplysninger står fast. Konservative er så stolte over, at de er så moderne, at de opfatter, at der var noget, der hed a-kraft, og samtidig er de for konservative til at opfatte, at de ting altså udvikler sig, og at der er gode grunde til at skifte mening om noget, som nogle af os andre – jeg vedkender mig det for mit eget vedkommende – for 15–20 år siden satte store forhåbninger til, den fredelige udnyttelse af kerneenergien.

Et par ordførere har henvist meget til den ulykke, der ligger i, at her vil være et punkt i regeringens energiplan, der måske ikke kan opfyldes, og det drejer sig om nogle procent af energiforsyningen. Jeg tror nu, at venstres ordfører kom til at benytte 1995-tallet i stedet for den 1985-situation, han faktisk ville udtale sig om med sine 15 pct., men skidt nu med det. Til de par ordførere, der har anvendt det argument, vil jeg da godt sige, at det virker på mig aldeles hult og hyklerisk, i og med at de samme partier ikke så meget som kløede sig i nakken, da regeringen skød sønder og sammen et andet vigtigt punkt i sin egen energiplan, da man i og for sig overlod hele hånds- og halsretten over energiforekomsterne i Nordsøen – og specielt gassen, som også skulle udgøre 15 pct. af den danske energiforsyning på et tidspunkt efter regeringens plan – overlod hele hånds- og halsretten over de leverancer til private firmaer, med den konsekvens at der ikke er nogen som helst garanti for, at disse energiresourcer kan bruges her i landet. Da hørte man ikke et kvæk fra de pågældende partier. Jo, det gjorde man nok, man hørte en støtteklæring til regeringen, som gik ud på, at dér kunne man bare give los.

Til allersidst vil jeg gerne takke handels- og energiministeren for hans udtalelse her, som havde været aldeles overflødig, hvis den ikke